

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.229/2014/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Papp László jogtanácsos (Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Megyei Adóigazgatóság, (felperes címe) által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (felperes címe) felperesnek - a személyesen eljáró alperes neve (alperes címe) alperes ellen ügyvezetői felelősség megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2014. február 19. napján kelt. 4.G.../12. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 48 000 (Negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes a 2012. március 12-i kezdő időponttal felszámolás alá került Cg...cégjegyzékszámú, L. A. Korlátolt Felelősségű Társaság „f.a.” ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 44 828 000 Ft-tal csökkent, amely összeg erejéig az adós társaság hitelezői irányába ki nem elégített követelések miatt felelőssége fennáll. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a bírósági gazdasági hivatal külön felhívására a felhívásban megjelölt módon és letéti számlára 44 828 000 Ft-ot, vagyoni biztosíték címén. A keresetet ezt meghaladóan elutasította. Rendelkezett az alperesnek a felperes javára 15 napon belül 10 000 Ft perköltség, az állam javára - az illetékhatóság külön felhívására - 35 000 Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezéséről is.

Az ítéletben megállapított - a fellebbezés elbírálása szempontjából lényeges - tényállás szerint az alperes 2010. október 15. napjától kezdődően a perben nem álló L. A. Kft. (a

továbbiakban: adós társaság) ügyvezetője volt. Az adós társaságnál a felperes 2011 júniusában adóhatósági ellenőrzést folytatott 2007, 2008 és 2009 adóévekre vonatkozóan. A vizsgálat eredményeként a vizsgált időszakra 23 268 000 Ft adóhiányt állapított meg, amelyre tekintettel 44 828 000 Ft adóbírság és késedelmi pótlék kiszabására került sor. Az adós társaság ellen 2011. június 29-én adóvégrehajtás indult, majd a Cégbíróság 2012. február 17-i kezdeményezésére a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2012. március 12-i kezdő időponttal elrendelte az adós felszámolását. A felszámolási eljárásban a felperes hitelezői igényét a felszámoló - a kérelemnek megfelelően -500 000 Ft-ot „e”, 44 828 000 Ft „g” és 200 000 Ft-ot „f” kielégítési kategóriába besorolva visszaigazolta. Az alperes az adós 2010-2011. évi számviteli beszámolóinak elkészítéséről, közzétételéről és letétbe helyezéséről nem gondoskodott, a felszámolás elrendelését követően a cég iratait, tevékenységet lezáró mérlegét a felszámolónak nem adta át.

A felperes a keresetében a Cstv. 33/A. §-ában foglalt rendelkezésre hivatkozással annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, továbbá nem tett eleget a külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési kötelezettségének, illetve a Cstv. 31. §-a által előírt kötelezettségeket is megszegte, ezáltal 45 528 000 Ft összegű követelésének teljes mértékű kielégítését megghiúsította. Egyidejűleg kérte a ki nem elégített követelés erejéig az alperes vagyoni biztosíték nyújtására kötelezését is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a székhelyét B.-ről T.-ra 2010. október 15-i hatállyal áthelyező adós társaság egyedüli tagjává és egyben ügyvezetőjévé a székhelyáthelyezés időpontjában vált. Ezt követően az adós társaságot ténylegesen nem működtette, az adótartozás nem a tevékenységével összefüggésben keletkezett. Állította azt is, hogy az adós társaság iratai a lakásáról eltűntek.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában megállapította, hogy az adós társaság korábbi ügyvezetője, T. B. ... szám alatti lakos, a cég korábbi elnevezése pedig M. L. Kft. volt. A cég ... szám alatti székhelyét 2010. október 15-i hatállyal helyezte át a ... szám alá, akkor, amikor a társaság korábbi tagjai, T. B. és N. N. üzletrészüket értékesítették az alperesnek. A L. A. Kft.-vel szemben 2011. június 29. napján végrehajtást rendeltek el a NAV Adóigazgatási Végrehajtási Osztálya megkeresése alapján.

Az alperes ügyvezetése alatt a társaság gazdasági tevékenységet nem végzett. Az alperes az adós 2010-2011. évi számviteli beszámolóinak elkészítéséről, közzétételéről és letétbe helyezéséről nem gondoskodott, a felszámolási eljárás alatt a cég iratait, tevékenységet lezáró mérleget a felszámoló részére nem adta át.

Döntése jogi indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes keresetének megalapozottságát a L. A. Kft.-vel szemben előterjesztett felszámolás iránti kérelem benyújtásának időpontjában hatályos „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a korábbiakban: Cstv.) 33/A. §-a (1) bekezdésének rendelkezései alapján vizsgálta.

Ennek keretében megállapította, hogy az adóhatósági ellenőrzések megállapításaiban szereplő adóhiány nem az alperes ügyvezetése alatti tevékenység során keletkezett,

hanem a 2007-2009-ig tartó időszakban, az adós társaság korábbi ügyvezetője, T. B. ügyvezetése alatt merült fel. Az adóssal szemben az adóvégrehajtás 2011. június 29. napján történt elrendelésére, valamint a 2011. június - szeptember hónapokban lefolytatott adóhatósági ellenőrzés megállapításaira tekintettel az alperesnek a végrehajtási eljárás megindulása időpontjában, de 2011 szeptemberében már mindenképpen tudomással kellett bírnia arról, hogy az ügyvezetése alatt álló adóssal szembeni követelések kielégítésére a cég vagyona nem elegendő.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy alperes a számviteli beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségének a 2010-2011. évek vonatkozásában nem tett eleget és nem teljesítette az adós felszámolója felé a Cstv. 31. §-ában írt irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét sem, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett.

Az emiatt a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint fennálló felelőssége alóli kimentése érdekében az elsőfokú bíróság nem fogadta el alperesnek azt a védekezését, amely szerint a korábbi vezető tisztségviselőtől a megfelelő tájékoztatást a cég működésére vonatkozóan nem kapta meg.

Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (2) bekezdése alapján ügyvezetőként az alperesnek már az általa vezetett társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése előtt is a társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kellett ellátnia. Az e kötelezettsége felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért pedig kártérítési felelősséggel tartozik.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezők követeléseinek kielégítése, illetőleg az adós gazdálkodó szervezet tartozásai csökkentése érdekében semmilyen tevékenységet nem folytatott, intézkedéseket nem tett.

Figyelemmel arra, hogy az adóssal szembeni felszámolási eljárásban a hitelezői igények nem térültek meg, az elsőfokú bíróság az alperes magatartásával összefüggésben a vagyonvesztést is megállapíthatónak ítélte.

Nem találta megállapíthatónak ugyanakkor a felperes által a felszámolási eljárásban előterjesztett adóhiány, mint tőke vonatkozásában bejelentett hitelezői igény tekintetében az alperes felelősségét, figyelemmel arra, hogy az az ügyvezetői tevékenységét megelőzően keletkezett. Ezért tekintetben az okozati összefüggés az alperes tevékenysége és a vagyonvesztés között nem állapítható meg. A bíróságok és a késedelmi pótlék tekintetében azonban az alperes az ügyvezetői teendői körében megvalósuló mulasztásával hozzájárult az adós társaság kötelezettségeinek növekedéséhez. Erre figyelemmel 500 000 Ft összeggel csökkentett mértékben állapította meg az alperes magatartásával okozati összefüggésbe hozható vagyonvesztés mértékét és ezért - a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján - a felperes keresetében írtaktól eltérő, ennek megfelelő összegű vagyoni biztosíték nyújtására kötelezte az alperest.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak részbeni megváltoztatását és az alperes vezetői felelősségének a felszámolás során meg nem térült teljes követelése erejéig történő megállapítását. Fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy - álláspontja szerint - a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében meghatározott vélelem fennállása esetén az alperesi felelősséget az első fokon eljáró bíróság nem mérlegelhetette volna.

Hivatkozott arra, hogy az alperes a revíziós eljárás során semmilyen módon nem működött közre, az adós társaság bizonylatait nem adta át, ilyen módon az adóhatósági megállapítások elsődlegesen az okiratok, bizonylatok hiányából erednek. Mivel alperes az adós bizonylatait a 2003. évi XCII. törvény (Art.) 14. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére nem őrizte meg, szükségképpen terhére róható (a társaság irányításáért felelős korábbi taggal egyetemben) „az adótőke kötelezettség keletkezése” is. Az alperes ugyanis a társaságot érintő nagy összegű kötelezettség ismeretében ügyvezetőként köteles lett volna indítványt tenni a törzstőke megemelésére, illetve tagként lehetősége lett volna - a jogszavatosságra is tekintettel - megtámadni az üzletrész átruházásáról szóló szerződést, esetleg a korábbi ügyvezetővel szemben felelősségi pert indítani, azonban ezekre alperesi mulasztás következtében nem került sor.

Megjegyezte azt is, hogy az Art. szerinti adóbírság szükségképpen a megállapított adóhiány mértéke, míg a késedelmi pótlék a késedelembe esés napja alapján került megállapításra, ilyen módon a késedelmi pótlék és az adóbírság megfizetésére irányuló kötelezettség nem választható el a tőkeköveteléstől.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a felperes fellebbezésére nem tett észrevételt.

A felperes fellebbezését az ítélet tábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, miután az arra irányuló felhívása ellenére a felek nem kérték tárgyalás tartását. Ennek során az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint kizárólag a felperes fellebbezéssel támadott, a keresetet elutasító részében vizsgálta felül, ugyanakkor fellebbezés hiányában nem érintette az ezen kívüli egyéb részeiben.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezését nem találta alaposnak az alábbiakra tekintettel:

A fellebbezés elbírálása szempontjából releváns - és az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértés nélkül helyesen megállapított - tényállást az ítélet tábla az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálatától online beszerzett cégkivonat és közlemény alapján csupán azzal egészíti ki, hogy a L. A. Korlátolt Felelősségű Társaság „f.a.” gazdálkodó szervezet elleni felszámolási eljárás mint egyszerűsített felszámolási eljárás a Nyíregyházi Törvényszék 2013. november 28. napján kelt és 2014. január 22. napján jogerőre emelkedett végzése alapján befejeződött, a céget a Cégbíróság a cégjegyzékből 2014. január 22-i hatállyal törölte.

Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított a Cstv-nek a jelen perben alkalmazandó - a 2009. évi LI. törvény 19. §-ával és a 2009. évi CXV. törvény 43. § (1) bekezdés h.) pontjával is módosított - 2009. szeptember 1-jétől hatályos 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező, vagy az adós nevében a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak, a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a

gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését.

A (2) bekezdésben foglaltak szerint mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az adóssal szembeni kereseti kérelmek anyagi jogi alapjaként a felperes által is megjelölt Cstv. 33/A. §-ában szabályozott megállapítási pert tehát bármely hitelező - vagy a felszámoló - mintegy perbizományként az összes hitelező érdekében indíthatja az adós vezető tisztségviselőivel szemben. Eredményes perlés esetén a bíróság ítéletében megállapítja, hogy a megjelölt tisztségviselőket a vagyoncsökkenés mértékével megegyező összeg megfizetéséért a hitelezők irányában közvetlen polgári jogi felelősség terheli, később pedig a felszámolási eljárás befejezését követően a ki nem elégített hitelezői követelésére figyelemmel bármely hitelező marasztalási pert indíthat a vezető tisztségviselőkkal szemben.

A megállapítási kereset megalapozottságához a hitelezőnek kell bizonyítania a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját, azt, hogy ezt követően a vezető tisztségviselők nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján hozták meg intézkedéseiket és azt is, hogy a vezető tisztségviselők előbbi intézkedéseik eredményeként azzal okozati összefüggésben az adós vagyonában csökkenés következett be.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felek által nem fellebbezett rendelkezéseihez fűződő részjogerő (Pp. 228. § (3) bekezdés) következtében a jelen másodfokú eljárásban - a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezési ok megállapíthatóságának hiányában - már nem volt vitássá tehető, ezáltal vizsgálható az, miszerint az alperes nem a hitelezők érdekeinek megfelelően járt el azáltal, hogy az általa 2011. szeptemberében már mindenképpen felismerhetően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került L. Kft. ügyvezetőjeként a társaság tartozásai csökkentése érdekében semmilyen tevékenységet nem folytatott, intézkedéseket nem tett; nem tett eleget a hitelezők számviteli beszámoló útján történő tájékoztatására vonatkozó kötelezettségének, és ezáltal az adós gazdálkodó szervezet vagyona 44 828 000 Ft-tal csökkent.

A felperes fellebbezése alapján a jelen másodfokú eljárásban eldöntendő (és eldönthető) kérdés csak az volt, hogy az alperes felróható magatartásával okozati összefüggésben az adósnál bekövetkezett vagyoncsökkenés mértékét az elsőfokú bíróság helyesen (megalapozottan), avagy a felperes fellebbezési hivatkozásának megfelelően megalapozatlanul állapította meg.

A Cstv. 33/A. §-át a törvénybe - a gazdálkodó szervezet vezetőinek a hitelezőkkel szembeni, magánvagyonukra is kiterjedő (polgári jogi) felelősségének megteremtése céljából - 2006. július 7-i hatállyal beiktató 2006. évi VI. törvényhez fűzött miniszteri indokolás hangsúlyozta a vezetői (polgári jogi) kártérítési felelősség speciális jellegét. Ez egyrészt az igényérvényesítésnek a törvényben szabályozott általánostól eltérő módjában nyilvánul meg. A gazdasági társaságok vezetőivel szembeni, a Gt. 30. § (3) bekezdésén alapuló és (külön törvényben) a Cstv. 33/A. §-ában meghatározott igények

érvényesítésekor ugyanis külön pert kell indítani a felelősség megállapítása és külön pert a vezető marasztalása iránt.

Speciális az is, hogy a megállapítási perben kell tisztázni a felelősség megállapításához szükséges tényállást mind a jogalap, mind az összepszerűség tekintetében, ami a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartással okozati összefüggésben a társaság vagyonában bekövetkezett csökkenés mértékét jelenti. A vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása alapján a végleges marasztalására pedig csak akkor kerülhet sor, ha fedezet hiányában az adós vagyonából valóban nem történik meg a hitelezői igények kielégítése. A vezető tisztségviselőkkel szemben tehát csak a felszámolási eljárás befejezése után lehet marasztalási igényt érvényesíteni [1/2003 Polgári Jogegységi Határozat III/B pont].

Ezek alapján tehát arra helyesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői kártérítési felelősség megállapítása körében az elsőfokú bíróságnak a felperes kereseti tényállításából kiindulva kellett azt vizsgálnia, hogy az adós társaság vagyonában az alperes felróható magatartásával okozati összefüggésben milyen mértékű vagyonsökkenés következett be.

Ugyanakkor megalapozatlanul állította azt, hogy a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében meghatározott törvényi vélelem folytán az alperes felelősségének mértékét - vagyis a hitelezői érdekeket sértő felróható magatartásával okozati összefüggésben az adós társaság vagyonában bekövetkezett csökkenés összegét - az elsőfokú bíróság nem mérlegelhetette volna.

Az irányadó tényállás mellett -, amely szerint az alperes az adós társaság vezetőjeként a felszámolási eljárás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének és nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a - d.) pontja szerinti kötelezettségeit sem - a jelen perben a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés II. fordulata értelmében a hitelezői érdekek sérelmének bekövetkezését kellett vélelmezni.

A megállapítási kereset megalapozottságához ugyanakkor a hitelezőnek kellett (kell) bizonyítania - egyebek mellett - azt, hogy az alperes, mint vezető tisztségviselő a hitelező által kifogásolt intézkedéseinek (mulasztásainak) eredményeként, azzal okozati összefüggésben az adós vagyonában az általa állított mértékű csökkenés következett be.

A jelen esetben felperes a keresetében a vagyonsökkenést az adóst terhelő adó- és járulékfizetési kötelezettségek elmulasztásában, annak mértékét pedig az adós elleni felszámolási eljárásban általa bejelentett - és a felszámoló részéről visszaigazolt - összesen 45 528 000 Ft-ban határozta meg, amely a felszámolási eljárásban számára nem térült meg.

Az ítéletábra nem értett egyet azzal a fellebbezési állásponttal, mely szerint a vezetői kártérítési felelősség megállapítása körében az okozott vagyonsökkenés mértéke a teljes hitelezői veszteség összegével azonosan állapítható (állapítandó) meg.

A Kúria és az ítéletábrák közzétett határozatai foglalkoztak a Cstv. 33/A. §-ában meghatározott, a vezetői felelősség megállapításához szükséges vagyonsökkenés értelmezésével, és az egyéb felelősségi feltételekkel való összefüggéseivel.

Ezek alapján megállapítható, hogy a bírói gyakorlat szerint a Cstv. 33/A. §-a alapján indított per nem kártérítési per, ezért a bíróságnak nem a Ptk. 339. § (1) bekezdése

szerinti törvényi feltételek fennálltát kell vizsgálnia (Szegedi Ítéltábla Pf.I.30.344/2011/2.).

A Cstv. 33/A. §-ára alapított kérelem nem is valamely hitelező elszámoltatási igénye a vezető irányában. A kereseti kérelem alapján ugyanis nem a ki nem elégített hitelezői igények összessége érvényesíthető a vezető tisztségviselővel szemben, hanem az az összeg, amely az alperes mulasztása miatt jelenik meg vagyonsökkenésként az adós társaságnál.

A Cstv. 33/A. §-a szerinti vezetői felelősség megállapítása során ezért nem annak van jelentősége, hogy valamely hitelezőt milyen összegű kár ért, vagy az adós vagyonából ki lehetett-e elégíteni az igényét, hanem annak, hogy a vezető nem a hitelezői érdekeknek megfelelő eljárása, valamennyi hitelező követelését értékelve milyen vagyonsökkenést eredményezett az adós vagyonában.

A vezető tisztségviselő helytállási kötelezettsége tehát nem a ki nem elégített hitelezői követelések teljes összegére áll fenn, hanem csak olyan mértékben, amilyen mértékben a társasági vagyon a vezető tisztségviselő felróható eljárása folytán csökkent (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.498/2010/5).

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vagyonsökkenés nem azonos a Cstv. 27. § (2) bekezdése szerinti fizetéseképtelenséggel, illetve a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettel sem. A Cstv. pénzforgalmi fizetéseképtelenségi fogalma alapvetően a jogerős ítélet, a csődegyezség, vagy számla alapján esedékes követelés kielégítésének hiányához rendeli a fizetéseképtelenség megállapítását, míg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet - lényegében az adós esedékes számláinak kielégítéséhez szükséges likvid pénzeszközök elégtelenségét jelenti. Az adós vagyonának a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében megkövetelt csökkenése a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően - helyesen - az aktív vagyon csökkenését jelenti (Kúria Gfv.VII.30.040/2012/3).

A fentiek értelmében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereset elbírálása során az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperes által állított vagyonsökkenés bekövetkezése körében csak azt vizsgálta, hogy mi az alperes vezető tisztségviselői mulasztásának a következménye az adós vagyonában, és e körben figyelmen kívül hagyta a felperes által az adós társaság felszámolási eljárásában előterjesztett, a felszámolás alatt keletkezett adóhiány tőkeösszegét.

Az adott esetben ugyanis - az ebben a részében jogerős elsőfokú ítélet szerint - az alperes által az ügyvezetői tevékenység el nem látása volt a hitelezői érdekeknek nem megfelelő magatartás. Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított, és a felperes által a fellebbezésében sem vitatott, így az ítéltábla részéről irányadónak tekintett tényállás szerint ugyanakkor az adóhatósági megállapításokban szereplő adóhiány nem az alperes ügyvezetése alatti tevékenysége során keletkezett, az a korábbi ügyvezető T. B. ügyvezetése alatt, 2007-2009. években merült fel.

Az ítéltábla megjegyzi továbbá, hogy a Cstv. 34. § (1)-(2) bekezdésének a jelen ügyben irányadó rendelkezései szerint a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet, és megszűnnek a tulajdonosnak a gazdálkodó szervezettel kapcsolatos külön jogszabályokban meghatározott jogai is, ezeket is a felszámoló gyakorolja, a felszámolóbiztos útján (Cstv. 27/B. § (1) bekezdés). Az alperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége - és annak mértéke - megállapítása szempontjából ezért az adós társaság felszámolásának elrendelésétől tanúsított vezetői magatartása irreleváns.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a vagyonsökkenés mértékét, amelybe növelő tételként nem számítható be a hitelező részéről a fellebbezésében hivatkozott az az „adóóke” kötelezettség, amely az adósnál az alperes ügyvezetése idején a 2003. évi XCII. törvény (Art.) 14. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettség elmulasztásából eredően keletkezett.

Mindezekre tekintettel az ítéletábla a felperes fellebbezésében hivatkozottak alapján nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni - a fellebbezésben kért - megváltoztatására.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - a nem fellebbezett részében nem érintve - fellebbezett részében a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a jogtanácsosi munkadíjból eredően keletkezett saját másodfokú perköltségét maga viseli. Az alperesnek a másodfokú eljárásban igazolt költsége nem merült fel, ezért az ítéletábla mellőzte a perköltségről való rendelkezést.

A felperes „Az illetékekről” szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c.) pontja alapján fennálló teljes személyes illetékmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére nem köteles, így az adott esetben azt - a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint - az állam viseli.

Debrecen, 2014. július hó 10. napján

. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó